

PAULUS-YHTEISÖ VIISI VUOTTA

Js 30:21

Kouvola

03.10.2010

JOHDANTO

- a. Hyvät Paulus-yhteisön 5-vuotistaivalta juhlivat ystävät täällä Kouvolassa. Olen ryhmittänyt sanottavani neljän väliotsikon alle:
 - Paulus-yhteisön tausta
 - Paulus-yhteisön syntyminen
 - Viiden vuoden taival ja
 - Tästä eteenpäin.

- b. Kaiken motoksi olen valinnut seuraavat profeetta Jesajan sanat: *”Aina kun olet eksymässä tieltä, milloin oikeaan, milloin vasempaan, sinä omin korvin kuulet takaasi ohjeen: - Tässä on tie, kulkekaa sitä.” (Js 30:21.)*

1. PAULUS-YHTEISÖN TAUSTA

Kirkkomme suuntaus viimeisen 30 vuoden aikana on ollut surullista seurattavaa. Se on ollut jatkuvaa luopumista Jumalan sanan viitoittamalta tieltä. Sen seurauksena sekä kirkosta sisäisesti vieraantuneet, mutta myös kirkkoa rakastavan Jumalan kansan jäsenet, ovat yhä enenevässä määrin jättäneet kirkon. Nykyisin kirkosta eroaa väkeä keskikokoisen kaupungin verran eli 40 000 – 50 000 henkeä joka vuosi. Jos kirkko ei löydä tietä parempaan, se ajautuu varsin pian kaikkien muiden ongelmien lisäksi myös suuriin taloudellisiin ongelmiin.

Pää syy kaikkeen tähän on ollut kirkon teologis-hengellinen luopumus Jumalan sille antamasta perustuksesta eli Raamatun sanasta. Ilmeisesti enemmistö kirkon työntekijöistä on menettänyt luottamuksensa Raamattuun Jumalan ilmoituksena. Seurakuntien luottamuselimet ja kirkolliskokouksen jäsenet valitaan poliittisin perustein. Kaiken tämän jälkeen kirkkomme piispaksi ei ole enää viime aikoina ollut mahdollista tulla valituksi, jos on sitoutunut, ei vain teoriassa vaan myös käytännössä, Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen.

Olemme tulleet aikaan, jolloin kirkkomme johto modernisoi ja uudistaa tiedotusvälineiden tukemana kirkkoamme kiihtyvällä vauhdilla takaisin esikristilliseen pakanalliseen aikaan. Sanomansa menettäneen kirkon myötä koko kansa pakanallistuu.

Sen sijaan Raamattuun luottava ja pappisvalalleen uskollinen kirkon pappi enempää kuin muukaan työntekijä ei saa kirkon johdon taholta työnsä tueksi, päinvastoin hän voi saada koska tahansa kutsun piispansa puhutteluun, jossa hänelle ilmoitetaan, että ellet taivu, työ loppuu. Tosin eri hiippakuntien välillä on tässä asiassa jonkin verran eroja, mutta keskinäinen piispojen solidaarisuus ajaa kaikkia piispoja arkkipiispan johdolla samaan ruotuun.

Kaiken tämän seurauksena Kristukseen sitoutunut Jumalan kansa etsii orpona ja kodittomana, nälissään ja viluissaan itselleen hengellistä kotia, jossa tulisi itse hoidetuksi ja saisi samalla auttaa muita.

2. PAULUS-YHTEISÖN SYNTYMINEN

Paulus-yhteisön syntymisen taustalla on edellä hahmottamani kirkkomme tilanne. Tiedän vain osan viiden - kymmenen vuoden takaisista Valkealan ja Kouvolan seudun kirkollisista tapahtumista, mutta ajattelen, että ne olisivat laajuudeltaan ja vaikutukseltaan yhden kokonaisen kirjan väärsti. Tapahtumat liittyvät kiinteästi pastori teol.tri Petri Hiltusen toiminnan ympärille. Jumalan valtakunnan työ tapahtuu ihmisten välityksellä. Jokaisella paikallisella herätyksellä ja hengellisellä liikkeellä on omat avainhenkilönsä, jotka Jumala on valinnut aseikseen. Parhaimmillaan kirkkohistoria on paitsi Jumalan Hengen työn historiaa myös häneen sitoutuneiden ihmisten historiaa. Tästä syystä tunnemme oman maamme kirkkohistoriasta nimet Liisa Eerikin tytär, Henrik Renqvist, Paavo Ruotsalainen ja Niilo Kustaa Malmberg, Fredrik Gabriel Hedberg, Lars Levi Laestadius ja Urho Muroma, muutamia tunnetuimpia mainitakseni.

Jumalan valtakunnan työ on aina taistelua valkeuden ja pimeyden, raamattu-uskollisuuden ja maailmaan mukautumisen välillä. Työssä mukanaolevat jakaantuvat myös tämän mukaan. Pastori teol. tri Petri Hiltunen joutui Raamattuun ja kirkkomme tunnustukseen sitoutumisensa vuoksi Valkealan kirkkoherrana ollessaan melkoisen ajojahdin kohteeksi. Oman osansa siitä sai myös hänen perheensä. Sekä Valkealan tapahtumia ennen että varsinkin sen jälkeen monen muun ns. tunnustuksellisen papin ympärillä on käyty samanlaista, joskaan ei ehkä yhtä värikästä taistelua syystä, että muualla taistelun toisena osapuolena on ollut kyseisen hiippakunnan piispa. Niin kuin tiedämme, Kymenlaaksossa samanlaisen ajojahdin kohteeksi on joutunut myös muuan seurakunnan nuorisonohjaajaperhe. Molemmissa tapauksissa silloinen Mikkelin hiippakunnan piispa levitteli avuttomana käsiään eikä uskaltanut tukea alaisiaan. Hän pelkäsi enemmän ihmisiä kuin Jumalaa. Ihmispelko tekee meistä tuuliviirejä, Jumalan pelko tekee meistä terveellisellä tavalla itsenäisiä ja vahvoja ihmisten edessä.

Kyllästyneenä jatkuvaan taistelemiseen ja työrauhan menettämiseen pastori Hiltunen erosi kirkkoherran virasta sankan ystäväjoukon tuesta huolimatta. Taistelujen myötä Hiltusen ympärille oli muotoutunut riittävä tukijoukko itsenäisen jumalanpalvelusyhteisön mahdollistamiseksi Pohjois-Kymenlaaksossa. Samalla Petri-pastori alkoi etsiä yhdessä

muutaman avainmaallikon kanssa työlle valtakunnallisia yhteyksiä. Olin itsekin mukana niissä neuvotteluissa, joita yhdessä kävimme perusteilla olevan jumalanpalvelusyhteisön ja Luther-säätiön välillä. Niin Paulus-yhteisö syntyi ja liittyi osaksi koko ajan laajenevaa Luther-säätiön työtä.

Henkilökohtainen ystävyys Petri-pastorin ja minun välillä oli syntynyt jo ennen Hiltusten Valkealaan muuttoja heidän Rengossa ollessaan. Muistan hyvin, kuinka sain Petri-tohtorilta erittäin arvokasta apua kirjoittaessani kastetutkimusteni toista osaa eli teosta ”Pyhä kaste kirkossa”. Hän oli ollut aikaisemmin työssä muun muassa Heinävedellä. Tuolloin hän oli tutustunut Heinävedellä sijaitsevaan ortodoksiseen luostariin ja tunsii ortodoksisen kasteteologian ja sitä käsittelevän kirjallisuuden hyvin. Olen edelleenkin kiitollinen Petri-tohtorille hänen auliisti minulle lähettämästään materiaaliavusta ja monista hyvistä neuvoista.

3. VIIDEN VUODEN MATKA

Jumalan armoittaman, oppineen, ahkeran, taitavan paimenen ja maallikoiden saumaton yhteistyö on kantanut runsaasti hedelmää. Valkealassa asuva Marja Kapanen kirjoittaa siitä erinomaisessa artikkelissaan Luther-säätiön 10-vuotis juhlakirjassa ”Tuntomerkkien kirkko” muun muassa näin: ”Me lampaat ... seurasimme paimentamme Paulus-yhteisöön. Ja pääsimme hyvälle laitumelle. Löysimme kristillisen yhteisön, johon kuulumme. Me tarvitsemme yhteisöä ja yhteisö tarvitsee meitä. Me tunnemme paimenemme ja paimenemme tuntee meidät. Tunnemme ison osan yhteisömme jäsenistä ja he tuntevat meidät.” (Tuntomerkkien kirkko, s. 186.)

Yhteinen messu sunnuntaisin on ollut työn ytimenä. Siellä paimen on ravinnut seurakuntaa anteeksiantamuksen evankeliumilla ja Kristuksen ruumiin ja veren sakramentilla. Viikon varrella on ollut sielunhoitotyötä, raamattupiirejä ja seuratoimintaa. Kuitenkin työn ytimenä on ollut koko ajan joka sunnuntainen messu.

Petri-pastori on levittänyt Pohjois-Kymenlaaksosta maallikoiden tukemana tehokkaasti tulta myös maakunnan ulkopuolelle. Hän on aloittanut työn Mikkeliissä, Imatralla, Heinolassa ja Lappeenrannassa. Usein ensikontakti on syntynyt jonkun uskovan ulkopaikkakunnalta Kouvolan messuun tekemän vierailun myötä. Jollekin toiselle paikkakunnalle Petri-pastori on kutsuttu pitämään seuroja tai antamaan raamattuopetusta. Joukon kasvaessa mainituilla paikkakunnilla, Hiltunen on käynyt pitämässä opetussarjan Kristuksen kirkon seitsemästä tuntomerkistä. Seuraava vaihe on ollut messujen aloittaminen, alkuun ehkä kerran kuukaudessa, sitten joka toinen sunnuntai. Lopulta uskovat ovat järjestäytyneet omaksi yhteisöksi ja kutsuneet ja palkanneet itselleen oman paimenen / pastorin. Pisimmälle tässä Petri-tohtorin satelliittitoiminnassa on ehtinyt Mikkeli, jolle eilen vihittiin Helsingissä oma pastori. Imatra, Heinola ja Lappeenranta tulevat hyvää vauhtia perässä.

Petrillä on norjan kielen hyvänä taitajana vahvat yhteydet Norjaan, jossa hän on saanut olla yksin sekä yhdessä ruotsalaisten ystäviemme kanssa Kristuksen tulen kantajana. Viikko sitten hän viimeksi vieraili Tromssassa. Vahvana teologina ja hyvänä kielimiehenä Petri-tohtori on kääntänyt suomeksi useita naapurimaittemme dokumentteja muille Luther-säätiön työntekijöille avuksi.

Syvä henkilökohtainen ystävyuteni Petrin kanssa on Jumalan lahjaa, sillä meitä yhdistää teologia ja samanlainen uskonnäkemyks. Petrin kaltaisen nöyrän tulenkantajan seurassa rohkaistuu aina ja on hyvä olla. Vetoan teihin ystävät, että jatkuvasti rohkaisette Petri-pastorianne ja myös hänen perhettään, sillä perhe joutuu olemaan paljon iltaisin ilman isän läsnäoloa.

4. TÄSTÄ ETEENPÄIN

Kirkollamme ja sen hengellisillä liikkeillä on pitkälti pietistinen perinne. Pietismin ensikosketukset Suomeen tapahtuivat jo 1700-luvun loppupuolella. Pietismin mukana on tullut kirkkoomme paljon hyvää, mutta on tullut myös ongelmia, jotka vaikuttavat kirkossamme vielä tänäänkin.

Pietismin korostamat uskovien pienpiirit olivat uskoville suorastaan korvaamattomia siihen aikaan, jolloin suurin osa suomalaisista eli harvaan asutulla maaseudulla ilman kunnollista maantieverkostoa ja nykyaikaisia kulkuvälineitä. Vain harvoin päästiin kirkkoon yhteisiin jumalanpalveluksiin. Nyt tilanne on toisenlainen. Tänä aikana ongelmana ei ole kirkkoon pääseminen, vaan itse messu. Enää vain harvoissa kirkoissamme vietetään apostolisen järjestyksen mukaista messua, johon Raamattunsa tunteva uskova voi hyvällä omallatunnolla osallistua.

Luther-säätiössä ja rakenteilla olevassa Lähetysshiippakunnassa sunnuntain *messulla* on keskeinen asema, sillä messussa on mukana koko armonvälineiden täyteys, ja niissä itse Kristus. Siksi haluamme panostaa messuihin kaiken voitavamme. Seurakunnassa ei saisi tehdä mitään messun kustannuksella. Messu on Kristuksen ja Jumalan kansan yhteinen juhla. Ilman sitä usko tulee aneemiseksi ja elämä käy raskaaksi.

Jumalanpalvelusten uudistamisessa ei ole kysymys saarnatuolin ja/tai alttarin siirtelemisestä milloin lähemmä, milloin kauemmaksi seurakuntalaisista, ei myöskään liturgian sisäisestä järjestyksestä, niin tärkeä kuin se onkin, vaan Jumalan antamien armonvälineiden ja samalla Kristuksen asemasta koko kirkon ja sitä kautta myös yksityisen uskovan elämässä. Meillä on näky jumalanpalvelusten palauttamisesta siihen asemaan ja tehtävään, joka niillä on ollut kirkon alkuaikoina. Toki työssämme on vielä muutakin kehitettävää. Tarvitsemme panostusta ainakin nuorisotyön, perhetyön, diakonian ja lähetysten saroilla. Kaiken muun toiminnan seurakunnassa tulee kuitenkin tukea messua, lähteä siitä ja palata siihen. Se ei saa olla messusta jotenkin irrallista, kuten nykyisin kirkossamme pitkälti on.

Toinen, läheisesti edelliseen eli messuun liittyvä elementti työnäyssämme, on *yhteisöllisyys*. Marja Kapanen sanoo tästä edellä mainitussa artikkelissaan mm. näin: ”Kristuksen pyhä sana ja pyhä ehtoollinen liittävät meidät yhteisön jäsenet syvällä tavalla toisiimme. Niin tekee myös yhteinen palvelutehtävä seurakunnan rakentamiseksi. Yhteisömme on osa Kristuksen ruumista, joka on olemassa kaikkialla maailmassa kaikkina aikoina ja jonka rajat Jumala yksin tietää. Merkitystä ei ole sillä, olenko tuossa ruumiissa jalka vai käsi vai joku muu jäsen, kunhan olen osa sitä ruumista.” (Tuntomerkkien kirkko, s. 187.)

Kapanen luonnehtii kokoavasti seurakunnan toimintaa näin: ”Pastoreiden äärimmäisen vatullisena tehtävänä on välittää Kristuksen Pyhä sana opetuksen ja armonvälineiden kautta meille seurakuntalaisille. Pastori on myös koko seurakunnan ja sen yksittäisten jäsenten hengellinen isä, opettaja ja ojentajakin tarvittaessa. Pastoreiden tehtävänä on Sanan virvoittavan lähteen puhtaana pitäminen. Raamatussa puhutaan paljon seurakunnan paimenista ja heidän suuresta vastuustaan. Siihen tehtävään ei kaikkien tule pyrkiä.”

Ja Kapanen jatkaa: ”Itselleni on ollut vapauttavaa oivaltaa Jumalan seurakunnalleen säätämä järjestys ja työnjako. Seurakuntalaisen ei tarvitse vastata pastorin tehtävistä eikä yksittäinen kristitty vastaa yksinään kaiken sen toteuttamisesta, mistä Raamattu seurakunnan elämässä puhuu. Seurakunta yhteisönä toteuttaa sitä. Jos minä olen jalka, minun ei tarvitse olla käsi. Voin palvella minulle sopivissa ja mahdollisissa tehtävissä. Siten olen omalta osaltani rakentamassa seurakuntaa ja viemässä evankeliumia eteenpäin, yhtenä jäsenenä Kristuksen ruumiissa, joka on Kristuksessa täydellinen. Minun ei tarvitse enempää. Eikä minun tarvitse sitäkään pelastuakseni, koska Kristus on jo kaiken täyttänyt puolestani ja lahjoittanut minulle vanhurskauden, kelvollisuuden Jumalan edessä.” (Tuntomerkkien kirkko, s. 188-189.)

Jumalan kansan messussa raamatullinen paimenvirka ja yleinen pappuus muodostavat kokonaisuuden, jota ilman messu ei olisi meillä mahdollinen lainkaan. Yhdessä te, Petri-pastori ja seurakuntalaiset, teette sunnuntai toisensa jälkeen tämän kaiken mahdolliseksi. Olemme siitä kiitollisia.

Iloitsemme siitä, että erityisesti korkeakoulukaupungeissa kasvava joukko opiskelijoita ja nuoria perheitä lapsineen on löytänyt tiensä messuihimme. Rohkaisevaa on nähdä, kuinka myös työnäkymme sisäistäneiden teologian opiskelijoiden määrä kasvaa koko ajan. Olemme mukana toteuttamassa suurta visiota, jolla on tulevaisuus.

Haluamme olla kiinteässä yhteydessä myös niihin veljiimme ja sisariimme muissa Skandinavian maissa, joilla on sama näky. Työskentelemme koko ajan vahvistaaksemme yhteyksiämme myös muihin maihin ja maanosiin. Jumala ei anna kaikkea hyvää suoraan meille. Osan hyvyydestään hän jakaa ensin afrikkalaisille, aasialaisille tai amerikkalaisille, jotka välittävän sen sitten meille. Samoin myös sen Jumalan hyvyyden, jonka hän on antanut ensin meille, tulee meidän kauttamme välittyä niille hänen omilleen, jotka asuvat muissa maissa ja maanosissa. Tämän tähden Kristuksen kirkon aidoilla ekumeenisilla suhteilla on suuri rohkaiseva ja työnäkyä vahvistava vaikutus.

PÄÄTÖS

Teemme rukoillen työtä ihmisten iankaikkisen autuuden tähden, ja jotta myös lapsillamme ja tulevilla sukupolvilla olisi luterilainen kirkko ja puhdas armon evankeliumi. Paulus-yhteisö on yksi merkittävä linkki laajenevassa Lähetyslippakunnassa.